

De voorstelling *De andere stem* van Ramsey Nasr blinkt uit door **intens spel, klein en meeslepend**.

Foto: Jan Versweyveld

De andere stem

theater

★★★★★

Door: Toneelgroep Amsterdam.

Regie: Ivo van Hove.

Spel: Ramsey Nasr en Djamilá Landbrug.

Kaaistudio's Brussel, 12/4, aldaar t/m 17/4. Vanaf 11/5 in Stadschouwburg in Amsterdam.

Nasr trekt je direct in zijn kamp, waar je aan de andere kant een half-hysterische heks vermoedt.

De verbinding valt steeds weg, heel irritant. Het ligt aan haar telefoon, hij weet het zeker. 'Hallo, hallo', schreeuwt hij tegen het scherm van de laptop waarmee hij belt. Maar komt het door haar toestel? Of speelt zij aan de andere kant van de lijn een merkwaardig spelletje? En waarom maakt hij dan geen einde aan dit gedoe?

Iets klopt er niet, zoveel is duidelijk. Enfin, hij ziet er goed uit, ontspannen in joggingbroek, rondom een strakke sofa liggen dossiers uitgespreid: een geslaagde jongen. Het appartement is alleen misschien wat leeg.

Met dat decor verwijzen de makers naar die andere voorstelling: *La voix humaine*, de successolo van Halina Reijn naar Jean Cocteau, die sinds 2009 bij Toneelgroep Amsterdam op het repertoire staat. En niet alleen met de scenografie (Jan Versweyveld) natuurlijk.

In *La voix* (1927) telefoneert een vrouw met haar ex-geliefde en gedurende het gesprek zien we haar in tal van gemoedstoestanden geraken.

Acteur Ramsey Nasr was meteen geïntrigeerd door de figuur aan de andere kant, ook al omdat die vaak wordt geduid als een harteloze vent. Vanuit die fascinatie schreef hij *De andere stem*, die dinsdag de wereldpremière beleefde in Brussel, ook in regie van Ivo van Hove.

En ook *De andere stem* blinkt uit door

intens spel, klein en meeslepend. Nasr's personage is eerst helemaal de opgeruimde redelijkheid zelve, met een grapje om haar abominabele kookkunst hier, en een woord van troost daar. Hij trekt je direct in zijn kamp, waar je aan de andere kant een half-hysterische heks vermoedt. Alleen: wij horen haar stem nooit. Dus zo eenduidig is het allemaal niet. En dat wordt gaandeweg mooi uitgewerkt.

Onder die opgewektheid kruipt iets duisters. Hij praat vertrouwelijk over allerlei zaken die hem raken: de Arabische taal die hij toch nog steeds machtig blijkt, z'n moeder, en over het feit dat hij opgelucht is dat het over is tussen hen. En dan nemen de gesprekken een bittere, beklemmende wending.

Niet zo vreemd: het komt ook van zijn kant neer op een steeds aantrekken - om weer af te stoten. Ondanks zichzelf misschien. Want als we hem even later zien omgaan met zijn mooie nieuwe vriendin (ze krijgt prompt het koosnaamje van de ex), schemert in de verte al eenzelfde soort relationeel echec. En dat is ook zijn tragiek.

Karin Veraart